

1

De man in het zwart bracht de verrekijker naar zijn ogen en controleerde de natte voetpaden. Op de bankjes langs Dufferin Terrace, op het klif dat uitkijkt op de benedenstad en de St. Lawrence-rivier, zat niemand. Zijn contact was er nog niet, maar dat had hij ook niet verwacht. Het was pas kwart over negen en hij had om tien uur met haar afgesproken. Hij was vroeger gekomen om de ontmoetingsplek te verkennen en te kijken of er geen val voor hem was gezet.

Hij had de auto bij de haven laten staan en het kabeltreintje naar de Haute-Ville genomen. Nu stond hij vrijwel onzichtbaar in het duister, bij een muur van de Citadel op het klif. Koude regen kletterde neer en verstrooide de nachtelijke lichtjes van de Ville de Quebec. Een straffe, huilende wind geselde de kale bomen en overstemde alle andere geluiden. Een eindje verderop rees hotel Château Frontenac op als een middeleeuws kasteel. Aan de voet van het klif, achter het lint van lichtjes langs de benedenstad, was het brede, zwarte wateroppervlak van de rivier zichtbaar. Langs de rondweg stond een rij antieke kanonnen met de lopen op het water gericht, alsof ze verwachtten dat de Amerikaanse bezetters zouden terugkomen.

De kanonnen hadden dat goed gedacht.

De Amerikanen waren teruggekomen. En ze waren op zoek naar hem.

Waar houden jullie je schuil?

Hij wachtte, geduldig en roerloos, zonder zich iets aan te trekken van de kou, zijn natte kleren of de ijzige wind. Zijn training had hem voor dat soort dingen immuun gemaakt. Met de ver-

rekijker controleerde hij alle ramen en deuren, alle schaduwen en hoeken om te zien of er iemand stond. Zelfs de beste agenten maakten wel eens een fout. Een plotseling lichtje van een sigaret die werd opgestoken. Een gordijn dat bewoog. Een voetafdruk in de modder. Toen hij zijn controle had voltooid, herhaalde hij die nog twee keer en zag hij nog niets wat hem alarmeerde.

Hij begon zich veilig te voelen.

Toen slaakte er iemand een kreet.

Hij verstrakte, maar het was een kreet van blijdschap, gevolgd door gelach. Een jong stel, drijfnat van de regen, dat hand in hand over de glimmende weg onder hem aan kwam rennen. Ze zochten beschutting onder een van de afdaken bij het klif en begonnen elkaar vol passie te kussen. Hij zoomde in op hun gezichten in het licht van de erkers boven hen. Ze waren allebei halverwege de twintig en aantrekkelijk om te zien. De vrouw had lichtblond met roze haar dat in pieken voor haar gezicht hing en had de slanke, krachtige bouw van een hardloopster, wat te zien was door de strakke legging die ze droeg. De man was een halve kop groter dan zij, had donker haar en een lang, duidelijk zichtbaar litteken op zijn wang.

Hij probeerde in te schatten wie ze waren.

Twee onschuldige toeristen.

Of twee moordenaars.

De waarheid was meestal in de ogen te zien. Hij concentreerde zich daarop, om te zien of die twee zich opeens van elkaar losmaakten om een pijlsnelle blik om zich heen te werpen, maar als ze deze voorstelling speciaal voor hem gaven, bleven ze goed in hun rol. Nadat ze elkaar een tijdje hadden gekust liepen ze de regen weer in. Met een hongerige grijns, zoals gebruikelijk voor verliefde stellen, keken ze elkaar aan en liepen door naar het grand hôtel in het noorden.

Het was op dat moment dat hij zijn contact zag aankomen. Ze was vroeg. Ze liep de treden bij Governor's Park af en scheen nauwelijks last te hebben van de striemende regen. Ze droeg een grote leren tas aan een band over haar schouder. Ze bereikte de stoep op hetzelfde moment dat het jonge stel daar voorbijliep, en hij bedacht meteen dat de timing bijna te mooi was. In gedachten zag hij het allemaal gebeuren. Een pistool in de hand van de

man met het litteken. Geen kans om weg te rennen, één schot en zijn contact zakte in elkaar met een kogel in haar keel. Hij trok razendsnel zijn eigen pistool en stond op het punt om de hellende weg bij de Citadel af te rennen, hoewel de afstand veel te groot was om te voorkomen wat er te gebeuren stond.

Alleen had hij het mis.

Het jonge stel zwaaide naar de vrouw. Ze glimlachte en zwaaide terug. Ze waren gewoon drie onbekenden die een wandeling in de regen wel romantisch vonden. Geen hinderlaag, geen liquidatie. Hij zag dat het stel doorliep richting Château Frontenac en dat zijn contact de weg overstak naar het afdak waar ze op hem zou wachten. Ze haalde haar telefoon uit haar tas en keek hoe laat het was. Daarna zette ze haar hand in haar zij en keek schuin omhoog naar de plek waar hij stond. Hij wist dat ze hem niet kon zien, maar ze zag eruit als iemand die het aanvoelde wanneer er naar haar werd gekeken.

Hij bracht de verrekijker naar zijn ogen en bekeek haar eens goed.

Abbey Laurent, journalist, begin dertig, van gemiddelde lengte en wat aan de magere kant. Ze was gekleed in een jeansjasje tot op haar heupen, een wit t-shirt, een mosgroene cargobroek en zwarte, halfhoge laarzen. Haar donkerrode haar zat in pieken op haar voorhoofd en hing in natte lokken tot op haar schouders. Haar lipstick had dezelfde donkerrode tint als haar haar en haar lippen waren geplooid in een ondeugende grijns, alsof ze genoot van de opwinding van wat ze aan het doen was. Ze had donkere, scherpzinnige ogen waaraan niets ontging.

Ze bewoog haar vinger over het schermje van haar telefoon. Een seconde later zoemde zijn eigen telefoon. Ze had hem een app gestuurd.

Ik ben er, Grote Onbekende.

Hij stond zichzelf een half glimlachje toe. Hij mocht haar wel. Maar iemand mogen en iemand vertrouwen waren twee heel verschillende dingen.

Zonder haar bericht te beantwoorden liet hij haar wachten, en in de tussentijd controleerde hij de omgeving nog een keer door

de verrekijker. Ze waren alleen. Het jonge stel was allang uit het zicht verdwenen. Hij zag nergens iets wat erop wees dat de vrouw werd geobserveerd, maar toch liet hij de afgesproken tijd van hun ontmoeting voorbijgaan. Het werd tien uur. Kwart over tien. Half-elf. Ze stuurde hem meer appjes, die ongeduldiger en geïrriteerder van toon werden naarmate de tijd verstreek.

Hé, waar blijf je nou?

Je bent te laat.

Ik sta hier kletsnat te worden en jij komt niet opdaven?

Dat meen je toch niet, hè? Ik blijf niet eeuwig wachten.

En dat deed ze ook niet. Om tien over halfelf zag hij aan haar mond dat ze hardop vloekte. Ze kwam onder het afdak vandaan en liep met grote passen de regen in, langs de oude kanonnen en door het natte gras van het park bij Château Frontenac. Zodra ze uit het zicht was verdwenen, kwam hij in actie. Hij stopte het pistool terug in de zak van zijn jack en haastte zich naar de voet van de Citadel en door de smalle, oplopende straten met de oude huizen van Quebec aan weerskanten. Hij rende de Rue des Grisons door tot aan de volgende zijstraat en wachtte in het portaal van een klein pension, waar hij niet gezien kon worden.

Aan het eind van de straat stak de journalist met het rode haar het kruispunt over. Ze liep met doelbewuste passen, zonder om te kijken of zich zorgen te maken dat ze werd gevolgd. Hij rende door tot aan de volgende hoek en zag hoe ze het voormalige conservatorium passeerde en de kasseienstraat naar het Parc du Cavalier du Moulin in liep. Hij ging haar achterna en begon sneller te lopen om de afstand tussen hen te verkleinen. Ze liep maar één huizenblok voor hem en was zich niet bewust dat hij haar volgde.

Zo was hij opgeleid. Laat de eerste ontmoeting altijd mislukken. Laat iemand die toekijkt denken dat die is mislukt, om je contact daarna pas te benaderen voor de echte ontmoeting.

Maar degenen die hem hadden opgeleid waren dezelfde personen die nu naar hem op zoek waren.

Ze kenden al zijn trucs.

Toen hij het steile pad naar het park op liep, achter Abbey Laurent aan, zag hij dat de eerste straatlantaarn het niet deed.

Zijn instinct schreeuwde een waarschuwing, maar het was al te laat om zich terug te trekken. Vanuit het duister sprong een man tevoorschijn. Het was de man met het litteken op zijn wang, die nu een Beretta met een geluiddemper in zijn hand had en die vanaf een meter of zes op hem richtte.

Hij had geen tijd om zijn eigen pistool te trekken. Met een grom van inspanning wierp hij zich opzij, dook het natte groen in, rolde om zijn as en kwam tot stilstand tegen de buitenmuur van het gebouw naast het pad. Het luide *pop!-pop!-pop!* van de Beretta en het scherpe ketsen van de kogels op het asfalt joegen hem weer overeind. Hij zette zich af op de natte bodem, rende voorovergebogen terug en dook achter een blauw bestelbusje dat langs de stoeprand stond geparkeerd.

Het busje bood hem dekking terwijl hij zijn pistool trok. De regen sloeg in zijn gezicht, het water stroomde ruisend door de goten en zette delen van de straat blank. Er was bijna geen licht. Hij zag of hoorde nauwelijks iets. Langzaam, op zijn hoede, sloop hij om de achterkant van het busje heen. Hij kwam erachter vandaan, richtte het pistool en haalde drie keer snel achter elkaar de trekker over. Niet ver voor hem stond de man met het litteken. Een van de kogels raakte hem in zijn rechterarm, waardoor hij niet meer goed kon richten en wild om zich heen begon te schieten. Bloedend dook de huurmoordenaar weg achter de andere kant van het busje.

Hij had maar een paar seconden de tijd, maar hij wist wat hij moest doen.

Maak dat je wegkomt! Ga terug naar de auto!

Quebec was een vergissing geweest. Zijn ontmoeting met Abbey Laurent was vanaf het eerste begin een valstrik geweest.

Met zijn pistool op het busje gericht liep hij achteruit weg. Niet ver achter hem was een steegje dat dekking bood. Hij knipperde met zijn ogen om het regenwater eruit te krijgen. De harde wind tussen de huizen loeide in zijn oren. Al zijn zintuigen waren gericht op het busje terwijl hij wachtte tot de man met het litteken erachter vandaan zou komen om op hem te schieten. Pas op het allerlaatste moment waarschuwde een minimale beweging achter zijn rug hem voor een tweede dodelijke dreiging.

De jonge vrouw met het blonde en roze haar schoot uit het

steegje tevoorschijn. Met een mes met een lang lemmet haalde ze uit naar zijn hals en hij deinsde net op tijd terug om te voorkomen dat ze zijn slagader doorsneed. Hij trok zijn ene been op, trapte haar in haar maag en ze wankelde een paar meter achteruit. Maar ze herstelde zich, grijnsde haar tanden bloot en haalde opnieuw met het mes naar hem uit, weer naar zijn hals. Hij had een fractie van een seconde de tijd om haar pols vast te grijpen en die met een ruk om te draaien. De pols brak en het mes viel op de stoep. Maar voordat hij zijn pistool kon richten en kon vuren, schoot ze als een springveer omhoog en gaf hem een harde, duidelijk hoorbare kopstoot tegen zijn kin. Zijn hoofd sloeg achterover en hij proefde bloed in zijn mond. Hij duizelde en moest haar even loslaten.

Meer *pop!-pop!*-geluiden, als vuurwerk in de verte, toen de man met het litteken uit zijn dekking kwam en met zijn gewonde arm op hem schoot. De ene kogel versplinterde een raam van het huis aan de overkant van de straat en de andere ketste af op het wegdek. Hij greep de jonge vrouw bij haar gebroken pols en trok haar voor zich. Ze slaakte een kreet van pijn, maar die werd abrupt afgebroken toen de derde kogel, die hem vol in de borst geraakt zou hebben, de vrouw in haar achterhoofd trof.

De man met het litteken, die haar nog geen uur geleden had gekust, had haar zojuist doodgeschoten.

Met de vrouw nog in zijn armen, extra zwaar door het dode gewicht, richtte hij zijn pistool zorgvuldig, vuurde en raakte de man met het litteken onder zijn kin. Een dodelijk schot dwars door zijn strottenhoofd.

Net zoals Sofia Ortiz aan haar eind was gekomen.

Hij stond daar en de bittere geur van kruid drong zijn neusgaten binnen. De dode vrouw hing nog als een grote, slappe pop aan zijn arm; hij liet haar langzaam op de natte stoep zakken. Haar ogen waren open en levenloos, en ze staarden hem recht aan. Bloed stroomde uit haar achterhoofd, maar het werd al gauw door de regen de goot in gespoeld.

Ga hier weg! Terug naar de auto!

De val begon zich te sluiten.

Hij zag lichtschijnsel aan het eind van de straat. Hij liep die kant op, zo dicht mogelijk langs de gevels van de huizen. Bij de hoek keek hij naar rechts, de zijstraat in, en zag de bomen van

Governor's Park, die daar als soldaten op patrouille verspreid stonden. Hij was niet alleen. Dat voelde hij. Maar hij kon niet zien waar de dreiging zich bevond. Hij ademde een paar keer in en uit, schoot uit zijn dekking tevoorschijn, rende de straat over en liet zich plat in het modderige gras vallen.

Van twee kanten vlogen de kogels over hem heen. Terwijl hij door het natte gras tijgerde, zag hij één man op de treden van het kleine hotel in de straat achter hem, en een tweede in het duister bij de afrit van de parkeergarage onder Château Frontenac. Hij richtte zich op, rende zigzaggend door het kruisvuur, draaide zich met een ruk om en loste vier schoten in het duister bij de afrit. De schutter bij de parkeergarage zakte in elkaar, maar de man bij het hotel bleef op hem vuren, en toen hij de warme steek in zijn schouder voelde, wist hij dat hij geraakt was. Hij strompelde naar de dekking van een essenboom, rukte zijn shirt open en zag de bloederige kring van de kogelwond.

Nog steeds bleef de man bij het hotel hem onder vuur nemen. Hij wachtte tot het magazijn van de schutter leeg was en het vuren ophield, kwam tevoorschijn uit zijn dekking en loste zes schoten.

De tweede schutter zakte in elkaar, rolde de treden af en bleef op straat liggen.

Hij had geen tijd om zijn wond te verzorgen. Er zouden snel meer belagers opduiken. Hij nam zijn pistool in zijn linkerhand en drukte de rechter op zijn schouder. Die voelde verdoofd aan, maar dat zou niet lang duren. Voorovergebogen liep hij het park uit, langs Château Frontenac, en haastte zich de treden naar de weg af. Hij zag de lichtjes op de andere oever van de rivier. De regen en de wind geselden de rotshelling. Hinkend bewoog hij zich voort, aan de zijkant van de stoep, met zijn hand op de ijzeren balustrade om zijn evenwicht te bewaren. Naast hem liep de rotswand meer dan vijftig meter schuin omlaag, met hier en daar een groepje kale bomen, tot aan de oude stad. Hij kneep zijn ogen dicht, voelde zich duizelig, wist dat hij snel bloed verloor.

‘Jason Bourne.’

De stem klonk sissend en van heel dichtbij.

En de stem zei nog een woord. ‘Verrader.’

Zijn ogen schoten open. Met een steek van pijn bracht hij zijn pistool omhoog. Hij was niet alleen. Hij had iemand die zich in

de schaduw verborgen had gehouden over het hoofd gezien. Een man in een grijze trenchcoat en met een hoed op stond bij een afdak en hield een pistool op hem gericht. De man was vijftien jaar ouder dan hij, kleiner dan Bourne, maar taai en verweerd als schillen die in de zon hebben gelegen. Hij kende Nash Rollins goed. In een ander leven zou hij hem een vriend hebben genoemd, maar niet in dit leven.

Niet sinds Las Vegas.

En nu was Rollins hier om hem dood te schieten. Of om zelf doodgeschoten te worden. Dat waren de enige twee opties.

Bourne had zijn schoten geteld. Er zat nog één patroon in het magazijn van zijn pistool, maar meer dan één had hij er niet nodig om zijn oude vriend te doden. Om de trekker over te halen en hem te zien sterven. Zijn brein woog de opties af en bepaalde zijn strategie. Maar zijn hart twijfelde of hij in staat was de man tegenover hem te doden.

Het was duidelijk dat Rollins de afrekening zelf had willen doen. Dat was de fout die hij had gemaakt. Hij was al jaren niet meer actief in het veld geweest. Liquidaties vergden opperste concentratie, zonder je door ook maar iets te laten afleiden, en dat was moeilijk als je zintuigen roestig waren geworden. Terwijl ze elkaar strak bleven aankijken, wachtte Bourne tot de oudere man hem een opening zou geven, want hij wist dat die zou komen. Een harde windvlaag kreeg vat op de man en bracht hem even uit evenwicht. Het verslappen van zijn aandacht duurde een fractie van een seconde, maar dat was genoeg.

Bourne schoot. De kogel trof Rollins in zijn dij, waardoor zijn been onder hem vandaan sloeg. Met een huilende kreet van pijn viel zijn vriend opzij, maar over één seconde zou de oude man beseffen dat hij nog in leven was en zou hij, zonder zich af te vragen waarom Bourne zijn leven had gespaard, zijn pistool richten en terugschieten.

Zonder te weten waar hij naartoe moest liet Bourne zijn lege pistool vallen, greep de balustrade met beide handen vast en wierp zich eroverheen. De pijn in zijn schouder verspreidde zich door heel zijn lichaam. Voordat de zwaartekracht vat op hem kreeg, hing hij een milliseconde stil in de lucht en vormde hij een doelwit. Zijn oude vriend, die kreunend van de pijn op de stoep lag, vond

genoeg kracht om zijn hand op te tillen, de trekker over te halen en een schot te lossen.

Eén kogel, die een brandende, bloedende streep over zijn schedel trok.

Bourne stortte omlaag in het duister. Als een meteoriet schoot hij door een ijzig koud universum, een verloren fragmentje in de eindeloze ruimte. De grond ver onder hem was als het oppervlak van een nieuwe, nog niet verkende planeet, die met de snelheid van het licht op hem afkwam. Op het moment van de impact werd alles zwart.

De Canadese ambulanceverpleegkundigen wilden Nash Rollins naar het ziekenhuis brengen, maar hij weigerde zijn plek bij de balustrade te verlaten. Hij ging pas mee als ze de man onder aan het klif hadden gevonden. Hij steunde op de kruk die de ene ambulanceverpleegkundige hem had gegeven en beet op zijn tong om zichzelf af te leiden van de kloppende pijn in zijn been.

Onder hem, in de beklinkerde straten van de Basse-Ville, bewogen de lichtbundels van zaklantaarns heen en weer terwijl er werd gezocht naar de gewonde Amerikaanse moordenaar. Rollins wist dat hij hem had geraakt toen hij sprong. Hij had de rode nevel van bloedspatten bij Bournes hoofd gezien. Het leek uitgesloten dat de man het schot en de val had overleefd, maar tot nu toe hadden ze nog geen lijk gevonden, alleen een spoor van bloeddruppels, dat op de Rue du Petit-Champlain opeens ophield. De man was gewoonweg in het niets verdwenen.

Bourne was een geest. Onmogelijk om hem te doden.

Maar zo hadden ze hem opgeleid.

Rollins had geen schuldgevoel over wat hij had gedaan. Hij had een heel team meegebracht om de klus te klaren, maar dat was niet gebeurd. Zijn vroegere relatie met de man deed er niet toe. Het feit dat Bourne zijn leven had gespaard door hem in zijn been te schieten en niet in zijn borst of hoofd, deed er evenmin toe. Het enige wat belangrijk was, was dat hij werd tegengehouden.

Hij haalde zijn telefoon uit zijn zak. Toen hij een nummer had gekozen, antwoordde de vrouw aan de andere kant van de lijn met één enkel woord.

‘Treadstone.’

‘Schakel naar de beveiligde lijn,’ verzocht Rollins.

‘Is gebeurd,’ zei ze na een korte stilte. ‘Hoe is de situatie in Quebec? Had je gelijk? Is het Cain?’

‘Ja, het is hem. Zoals ik al heb gezegd.’

‘Is hij geneutraliseerd?’

‘Nee. Ik denk dat hij nog leeft.’

‘Dat is niet zo mooi,’ zei de vrouw op kille toon. ‘Je had ons verzekerd dat jij het zou afhandelen. Directeur Shaw maakt zich zorgen. Als Bourne verantwoordelijk is voor de aanslag in New York, brengt dat de hele wederopstanding van Treadstone in gevaar.’

Rollins grimaste toen de wond in zijn been weer begon te kloppen. De pijn was zo hevig dat hij elk moment kon flauwvallen, maar dat kon hem niet schelen. ‘Maak je geen zorgen en zeg tegen Shaw dat ik Bourne zal vinden. Hij is gewond, dus ver zal hij niet komen. En als ik hem vind, maak ik hem persoonlijk af.’

2

Het was één uur 's nachts en het café in de Rue Sainte-Angèle was afgeladen met late drinkers. Abbey Laurent zat aan de bar, in het schemerlicht en onder het lage plafond dat werd gestut door ruw-houten balken. Af en toe rilde ze, want haar kleren en haar rood-bruine haar waren nog steeds niet droog. Ze zat te typen op haar laptop, in een tempo dat werd ondersteund door het ritme van het jazzkwartet in de hoek. Ze had Jacques, haar redacteur, drieduizend woorden beloofd voor de eerstvolgende online-editie van *The Fort*. Het artikel moest vanochtend op het net staan, maar ze had tot nu gewacht met schrijven, in de veronderstelling dat haar mysterieuze contactpersoon een goed verhaal voor haar zou hebben.

Maar hij had haar in haar eentje in de regen laten staan.

Om de paar zinnen nam ze een slok uit het bierflesje dat voor haar op de bar stond. Ze merkte dat ze zich slecht op haar werk kon concentreren. Dat had niets met de drukte en het rumoer in het café te maken, want daar was ze aan gewend. Ze kon tijdens een wereldcupfinale nog wel een artikel uit haar laptop rammen. Nee, haar gedachten bleven maar afdwalen naar de man die haar had laten barsten.

Wie was hij? Waar was hij?

Waarom had hij een hele reeks voorbereidingen getroffen voor zijn ontmoeting met haar, om vervolgens niet te komen opdagen?

Abbey pakte haar telefoon en deed wat ze al zes keer eerder had gedaan sinds ze aan de bar was gaan zitten. Ze scrolde naar het eerste bericht dat hij haar had gestuurd, een week geleden, drie dagen na de moord op Sofia Ortiz in New York. Het was een sms afkomstig van een onbekend telefoonnummer:

We moeten ergens afspreken. Ik kan je helpen aan de antwoorden waarnaar je op zoek bent.

Als journalist kreeg ze voortdurend van dit soort berichten. De meeste waren nep, afkomstig van complotidioten of van mannen die haar wilden ontmoeten nadat ze haar foto bij haar artikelen hadden gezien. Maar met deze man was het anders geweest. Hij intrigeerde haar. Hij wist dingen. Hij had haar een paar details over de aanslag gegeven die de politie en de FBI niet openbaar hadden gemaakt. Ze had ze gecheckt en ontdekt dat alles wat hij had gezegd waar was.

Haar journalistenradar was gaan piepen van opwindning.

Maar Jacques had gezegd dat een ontmoeting met de man veel te gevaarlijk was. Haar redacteur was sowieso erg voorzichtig; hij zat nu nog te hyperventileren van de moord op Ortiz en de rellen op Washington Square. Angst was voor Abbey echter nooit een reden geweest om iets niet te doen.

Oké, had ze haar mysterieuze contact teruggeschreven. Bij jou of bij mij?

Bij haar, kwamen ze overeen. In Quebec, over drie dagen.

Ze wist niet hoe hij heette, hoe hij eruitzag... ze wist helemaal niets van hem. Hij was extreem zorgvuldig als het om de bescherming van zijn anonimiteit ging, met een voorzichtigheid die aan paranoia grensde. Hij stuurde haar uitgebreide instructies om te voorkomen dat ze werd gevolgd en had haar twee codezinnen gegeven waarmee ze zich aan elkaar bekend moesten maken, alsof ze spionnen tijdens een of ander rendez-vous in de Koude Oorlog waren.

Zij zou vragen: Wat vind je het leukst aan Quebec?

En dan zou hij antwoorden: *Die heerlijke ahornstroopsnoepjes.*

Maar na al dat gedoe was hij niet komen opdagen. Ze begreep er niets van. Ze las al zijn berichten nog een keer, in de hoop iets te vinden wat zijn afwezigheid verklaarde, maar het enige wat ze vond waren al haar onbeantwoorde berichten die ze hem vanaf de ontmoetingsplek had gestuurd.

Abbey slaakte een zucht van teleurstelling, want het wilde vanavond niet lukken. Jacques zou langer op zijn artikel moeten wachten. Ze sloot haar laptop af en draaide zich om op haar kruk

om haar biertje op te drinken en naar de muziek te luisteren. De jongens van de band zwaaiden of knikten naar haar. Dit was háár café en háár buurt. Haar kantoor op de redactie van *The Fort* was vier straten verderop en haar appartement zes straten verderop. Ze was heel vaak op reis, maar als ze thuis was, had ze er een gewoonte van gemaakt om hier tot sluitingstijd aan de bar te zitten en haar artikelen te schrijven. Als journalist verdiende ze vrijwel niets, maar de barkeeper gaf haar wel eens een biertje van het huis, en als dank daarvoor maakte zij in haar artikelen af en toe wat sluikreclame voor het café.

De deur van het café ging open en de koude, vochtige buitenlucht stroomde binnen. Een paar mensen vertrokken en een paar andere mensen namen hun plaats in. Ze keek naar de gezichten van degenen die waren binnengekomen. Hoewel ze zich hier altijd erg op haar gemak voelde, werd ze vanavond geplaagd door een raar soort onrust. Het was hetzelfde gevoel dat ze had gehad toen ze onder het afdak op haar mysterieuze contact stond te wachten, alsof ze door meer dan één paar ogen werd bekeken. Het was een ander gevoel dan de aandacht die ze gewoonlijk trok van jonge mannen tijdens een avondje uit. Niemand in het café kwam haar verdacht voor, maar het gevoel ging niet weg en ze merkte dat ze haar lippen op elkaar kneep.

Begon ze paranoïde te worden? Net zoals haar mysterieuze contact zich had gevoeld?

Waar ben je?

Zelfs de *mellow* jazz kon haar niet kalmeren. De bas werd bespeeld door een ranke Spaanse vrouw die Emilia heette en die kon toveren met haar vingers. Abbey kwam alleen al voor haar graag naar het café. Het probleem was echter dat ze, als ze nu naar Emilia's gezicht keek, dat van Sofia Ortiz in Washington Square Park zag. Haar geheugen speelde dat afschuwelijke moment alsmaar weer af: de wolk van bloed bij de hals van de vrouw voordat ze achterover van het podium viel, waarna iedereen begon te schreeuwen en de mensenmassa onbeheersbaar werd. Iemand had vlak voor haar ogen een Congreslid doodgeschoten.

Haar bron had gezegd dat de moordenaar een voormalige agent van de Amerikaanse inlichtingendienst was en dat hij de code-naam Cain had.

Wie was Cain?

Ze had Jacques niet de waarheid verteld over wat ze die avond had meegemaakt. Na het gebeuren hadden er bloedspatten op haar shirt gezeten, zo dicht had ze bij Ortiz gestaan. Daarna, tijdens de rellen, was ze zelf bijna vermoord. Overal werd geschoten en de chaos en waanzin waren compleet. Ze had gezien dat een van de anarchisten zijn pistool op haar richtte en ze had het alleen overleefd omdat iemand uit de mensenmassa haar op dat moment omver had gelopen en ze samen op de grond waren gevallen. Tegen de tijd dat ze weer was opgestaan, was de schutter uit het zicht verdwenen, maar ze zag de zwarte bivakmuts en het pistool dat op haar hoofd was gericht nog steeds voor zich.

Met licht trillende hand pakte Abbey het bierflesje en dronk het leeg. Ze stond op van de barkruk en op dat moment, toen de muziek van de band even stilviel, hoorde ze iemand in het café twee woorden zeggen.

‘Château Frontenac.’

En daarna nog twee woorden. ‘Allebei doodgeschoten.’

Abbey probeerde het gesprek te isoleren van de rest van het rumoer. Wie had het gezegd? Ze pakte haar laptop en stopte hem in haar tas. Daarna liep ze de massa in en spitte haar oren om te horen wat er om haar heen werd gezegd. Ze ving flarden van allerlei gesprekken op, over sport en drugs en drank en seks, maar niets over het hotel op het klif. Niets over een schietpartij. En toch wist ze absoluut zeker dat ze het had gehoord.

En ze wist ook dat het op een bepaalde manier met haar te maken had.

‘Overal politie.’

Daar! Twee gespieerde jonge mannen, de een zwart, de ander blank, allebei met een shirt van het Nordiques-ijs hockeyteam, zaten in de box naast de band. Hun stemmen hadden boven het rumoer uit geklonken. Ze wrong zich door de massa naar de box en boog zich over het tafeltje. Het zwakke schemerlampje aan de muur wierp schaduwen op hun gezichten.

‘Mag ik jullie even storen?’

De twee mannen staakten hun gesprek en keken haar aan van achter hun bierflesjes. Wat ze zagen beviel hun blijkbaar. ‘Wat kunnen we voor je doen, schat?’ vroeg de ene man.

‘Ik hoorde jullie zonet praten over iets wat bij Château Frontenac is gebeurd. Klopt dat?’

‘Ja, nou!’ zei de blanke Nordiques-fan. ‘Ik ben er net nog geweest. De hele omgeving is afgezet.’

‘Wat is er gebeurd?’

‘Geen idee. Ik hoorde iemand zeggen dat er twee lijken in de straat lagen. Een of andere schietpartij. Maar hé, waarom kom je niet bij ons zitten, dan kunnen we...’

Maar Abbey was al weggelopen.

Ze werkte zich door de mensenmassa naar de buitendeur. Ze moest onmiddellijk terug naar Château Frontenac en uitzoeken wat er precies was gebeurd.

Toen ze buiten kwam en de kou vat kreeg op haar klamme kleding, rilde ze weer. Het was opgehouden met regenen, maar de straat was nog nat. De Rue Sainte-Angèle liep vrij steil omhoog in het duister, en die kant ging ze op. Algauw kwam een man haar tegemoet. Het was duidelijk dat hij op haar had staan wachten.

‘Mademoiselle Laurent?’

Nerveus keek ze om zich heen en zag dat zij en de man de enige mensen op straat waren. Haar hand rustte op de klep van haar tas, voor het geval ze haar taser moest pakken. Die had ze altijd bij zich, want haar journalistenwerk voerde haar vaak naar riskante locaties en ze had geleerd op alles voorbereid te zijn.

De man glimlachte vaag naar haar en herhaalde zijn vraag. ‘U bent toch Abbey Laurent? De journalist?’

‘Wat wilt u? Wie bent u?’

‘We hadden vanavond een afspraak. Het spijt me dat ik zo laat ben.’

‘U?’ vroeg ze verbaasd. ‘Bent u mijn mysterieuze contact?’

‘Ja, dat ben ik.’

‘Waar was u verdomme dan om tien uur?’

‘Het spijt me. Ik werd opgehouden. Overmacht.’

Abbey ontspande zich weer enigszins, maar toen ze hem bekeek was ze een beetje teleurgesteld. Hij zag er anders uit dan ze had verwacht. Hij was lang en stevig gebouwd, met dunnend blond haar en een gouden brilletje dat halverwege zijn neusbrug stond. Hij was gekleed in een duur ogend beige pak, met een stropdas en een bruine regenjas, en hij zag eruit als een accountant van mid-

delbare leeftijd, niet als een spion, en ze had zich haar mysterieuze contact toch meer als een soort James Bond voorgesteld.

‘Ik ben blij dat ik u heb kunnen vinden,’ vervolgde de man op een toon waar de beleefdheid bijna van afdroop. ‘Het heeft me een hoop moeite gekost.’

‘En hoe heeft u mij precies gevonden?’

‘Iedereen laat online sporen na, mademoiselle Laurent. Routines zijn gemakkelijk te volgen. We weten vrij veel over u. We volgen uw journalistieke werk al enige tijd.’

‘We?’

‘Ja. Ik ben lid van een invloedrijke groep. U zei dat u het verhaal wilde, is het niet? Zij maken deel uit van het verhaal.’ Hij glimlachte weer vaag naar haar en gebaarde naar het eind van de straat. ‘Zullen we doorlopen?’

‘Ja, oké.’

Naast elkaar gingen ze op weg naar het kruispunt van de Rue Sainte-Angele en de Rue de Saint-Jean. Ze liepen in het midden van de beklinkerde straat, langs de trendy winkeltjes en restaurants, die allemaal al dicht waren. Verkeer en andere voetgangers waren er niet. Haar mysterieuze contact hield zijn handen in de zakken van zijn regenjas en het viel Abbey op dat hij haar niet één keer recht aankeek. Toch schoot zijn blik voortdurend alle kanten op, alsof hij iets of iemand zocht in het duister.

‘Zoekt u iemand?’ vroeg ze.

‘Ik ben alleen voorzichtig.’

‘Verwacht u problemen?’

‘Ik verwacht altijd problemen.’

‘Ik hoorde dat er is geschoten bij Château Frontenac,’ zei Abbey. ‘Dat er mensen zijn gedood.’

‘Dat klopt.’

‘Bent u daarom zo laat?’

‘Ja.’

‘Had dat incident met onze ontmoeting te maken? Ben ik in gevaar geweest?’

‘Het waren gevaarlijke mannen daar bij het hotel,’ antwoordde de man. ‘Maar ze waren op zoek naar mij, niet naar u. Ze hoopten via u bij mij terecht te komen.’

‘En toen hebt u ze doodgeschoten.’

Nu bleef hij staan en keek haar aan. Abbey zag dat zijn ogen achter het gouden briljetje een kille, lichtblauwe tint hadden. ‘Denkt u zo over me?’ vroeg de man. ‘Dat ik een moordenaar ben?’

‘Ik weet niet wat ik van u moet denken. Ik weet niet eens hoe u heet.’

‘Namen doen er niet toe.’

‘Maar u weet wel hoe ik heet,’ zei Abbey.

‘Dat is waar, mademoiselle Laurent.’

Ze kwamen bij de buitenmuur van Artillery Park, dat deel uitmaakte van de driehonderd jaar oude verdedigingslinie van de stad, toen de Britten en de Fransen om het land vochten. Zonder haar iets te vragen ging hij haar voor, de treden af en het park in, waar hij op de met gras begroeide helling achter de muur bleef staan. Hij stak een sigaret op en blies de rook omhoog. Hij glimlachte weer naar haar en Abbey kwam tot de conclusie dat zijn glimlach haar niet beviel. De plek waar ze stonden, uit het zicht van de huizen in de omgeving, beviel haar evenmin. In haar hoofd gingen alarmbellen af.

‘Hoe zit het nu met de moord op Congreslid Ortiz?’ vroeg ze op ongeduldige toon. ‘U zei dat u me aan de antwoorden zou helpen. Ik wil weten waarom ze is vermoord. En door wie.’

Hij hield zijn sigaret licht tussen twee vingers geklemd. ‘Het was een afschuwelijke avond.’

‘Ja, dat was het zeker.’

‘U stond vlak bij het Congreslid toen ze werd doodgeschoten, is het niet?’

‘Ja, dat klopt. Een paar meter van haar vandaan. Weet u wie het heeft gedaan?’

‘De Amerikaanse regering denkt dat het Cain was,’ antwoordde hij.

‘Wie is Cain?’ vroeg Abbey, en daarna, met geschrokken ondertoon: ‘Bent u Cain? Hebt u Sofia Ortiz vermoord?’

De vraag scheen hem te amuseren. ‘Ik? Nee, kom nou. Ik ben niet van Cains niveau. Cain is een geest. Een legende. Ik ben maar een mens van vlees en bloed.’

Ze besepte dat hij met haar speelde, zoals een kat met een muis speelt voordat hij zijn nagels erin zet. Dit hele gesprek gaf haar

een fout gevoel. Hij had haar een verhaal beloofd, en nu ging hij haar vragen uit de weg. Zoals hij eruitzag, hoe hij praatte, zijn hele manier van doen... niets aan hem kwam overeen met de man die haar de sms'jes had gestuurd.

Op dat moment herinnerde ze zich iets.

Ze had de codezin, die haar mysterieuze contact haar had gegeven, nog niet uitgesproken. Het was nog niet eens zeker dat dit de man was met wie ze had afgesproken.

Met een achteloze glimlach vroeg Abbey: 'Wat vindt u het leukst aan Quebec?'

Verbaasd en met opgetrokken wenkbrauwen keek de man haar aan. 'Pardon?'

'Dat vragen we altijd aan toeristen. Canadezen zijn een heel beleefd volk, zoals u weet. Dus wat vindt u het leukst aan Quebec? Ik bedoel, er zijn zoveel dingen te noemen.'

Ze wilde hem per se die woorden horen zeggen. *Die heerlijke ahornstroopsnoepjes*. Ze hield haar adem in en wachtte af.

Zeg het!

Hij liet zijn sigaret op de grond vallen en trapte hem uit. Daarna nam hij zijn gouden brilletje af, haalde een zakdoek uit zijn zak, poetste zorgvuldig de glazen schoon en zette hem weer op. Uiteindelijk stak hij zijn handen diep in de zakken van zijn regenjas. 'De benedenstad, denk ik,' zei hij. 'Die is zo pittoresk.'

Abbey probeerde kalm te blijven en hem niets te laten merken. Ze dwong zichzelf te blijven glimlachen om haar schrik te camoufleren. Hij was het niet. Hij was haar mysterieuze contact niet. Dit was een andere man, en wat nog veel erger was: hoogstwaarschijnlijk een moordenaar.

Hij was hier om haar te vermoorden.

'Ik zou ook wel een sigaret lusten,' zei Abbey terwijl ze de sluiting van haar tas losmaakte, zodat ze haar hand erin kon steken.

Maar de man liet zich niet misleiden.

Ze stak haar hand in haar tas en klemde haar vingers om de plastic handgreep van de taser. Op hetzelfde moment stak de man met het gouden brilletje zijn hand in de zak van zijn regenjas. Hij haalde er een zwart pistool met een lange loop uit en keek haar aan met een strakke, loerende havikenblik. Abbey strekte haar arm, knee haar ogen dicht en haalde de trekker over. De taser

knetterde en joeg de man vijftigduizend volt door zijn lijf. Zijn arm zwaaide omhoog, hij schoot in de lucht en Abbey slaakte een kreet van schrik. Daarna haalde ze de trekker van de taser weer over en diende hem nog een paar elektroshocks toe. Het pistool van de man vloog door de lucht, hij viel om en bleef stuiptrekkend op de grond liggen.

Abbey gooide de taser weg.

Zonder iets te zien rende Abbey het park uit, zigzaggend om de donkere plekken te vermijden, en even later dwaalde ze door de verlaten straten van de benedenstad.